

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 10226/15
Дана 13.12.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужила А.А., ... Сједињене Америчке Државе, ..., чији је пуномоћник Драган Б. Бабић, адвокат из Београда, ул. Проминска бр. 10/1, поднетој против тужене Агенције за реституцију, Републике Србије, Подручна јединица Београд, ради поништаја закључка број: 46-044088/2014 од 10.06.2015. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** се закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединица Београд, број: 46-044088/2014 од 10.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је, као неуредан, захтев тужиле А.А. из Сједињених Америчких Држава, заведен под бројем:46-044088/2014 са јединственим власничким бројем ВЛ ..., за враћање одузете имовине, односно обештећење, и то пословне стамбене зграде у ул. ..., на кп. бр. ... КО ..., иза бившег власника Б.Б..

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.07.2015. године, која је уређена поднеском од 17.08.2015. године, тужила је оспорила законитост закључка туженог органа због повреде правилима поступка, будући да тужила - подносилац захтева није позвана да приложи потребне доказе у форми прописаној одредбом члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Поред тога, чињенично стање је непотпуно утврђено, имајући у виду да је захтев за повраћај имовине поднет на обрасцу преко шалтера поште, а извод из МКР за подносиоца захтева - тужилу је добијен из Новог Сада на дан предаје захтева за враћање имовине, односно обештећење 03.03.2014. године и тог дана је предат у оригиналу у вредносном писму, о чему је дата напомена у овом предмету. Такође, оспорени закључак није донет у складу са циљем којим је

туженом органу дато овлашћење да поступа, а то је реституција, односно повраћај имовине бившим власницима и њихово обештећење. Истакла је затим, да је поступање, односно непоступање Агенције за реституцију у овом случају тешко оштетило породицу ..., чији су сви чланови, осим тужиље, преминули у логорима за време другог светског рата. Додала је да су сва документа потребна за вођење поступка добијена 25.06.2015. године, иако је захтев поднет 03.03.2014. године. Са тих, и других разлога ближе изнетих у тужби, предложила је да суд закључак поништи и предмет врати првостепеном органу на поновно поступање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао код разлога изнетих у образложењу оспореног акта. Указао је на одредбу члана 11. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те прописано одредбама члана 42. и 43. истог закона, па је истакао да се одредбе Закона о општем управном поступку у поступцима враћања одузете имовине примењују само на ситуације које нису нормиране Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. Додао је да је, сходно наводима тужбе, неспорно да тужиља уз захтев није доставила акт о подржављењу, односно акт непосредног правног дејства којим је извршено одузимање имовине, као ни другу непходну документацију, а да чињеница да је тужиља од надлежних органа потребне исправе затражила тек 03.03.2014. године, указује само на неажурност тужиље, која је последњег дана рока за подношење уредног захтева почела да прикупља документацију. Предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), па је испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба тужиље основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног закључка тужени орган је разматрајући захтев тужиље А.А. из Сједињених Америчких Држава утврдио да је захтев неуредан, у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, из разлога што уз захтев нису достављени у оригиналу или овереној фотокопији докази из члана 42. став 4. тач. 1), 3) и 4) наведеног закона, и то: акт о подржављењу имовине која је предмет захтева за враћање, нити су наведени број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу уз конкретно навођење предмета одузимања, решење о наслеђивању иза ранијег власника Б.Б., као ни извод из МКУ за бившег власника, док је извод из МКР за подносиоца захтева достављен у неовереној фотокопији. Имајући у виду да уз захтев није приложена документација која је обавезна у смислу члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка применом члана 43. став 1. истог закона.

Законом о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10) прописано је да су по овом закону дужни да

поступају државни органи кад у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке, као и кад обављају друге послове утврђене овим законом (члан 1.); да одредбе закона којима се, због специфичне природе управних ствари у појединим управним областима, прописују неопходна одступања од правила општег управног поступка, морају бити у сагласности са основним начелима утврђеним овим законом (члан 3.); да ће се орган који води поступак старати да незнање и неукост странке и других учесника у поступку не буду на штету права која им по закону припадају (члан 15.); да ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у ком је дужан да то учини (чл. 58. став 1.); да ако подносилац отклони недостатке у одређеном року, сматраће се да је поднесак био од почетка уредан. Ако подносилац не отклони недостатке у одређеном року, па се услед тога не може поступати по поднеску, орган ће закључком одбацити такав поднесак. На ову последицу подносилац ће се нарочито упозорити у позиву за исправку поднеска (члан 58. став 2.); да ако странка није у накнадно одређеном року предложила, односно, по могућности, поднела доказе, орган ће закључком одбацити захтев као да није поднесен (члан 127. став 3.).

Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, („Службени гласник РС”, бр. 72/11 ... 142/14) прописано је да се захтев подноси у року од две године од дана објављивања јавног позива Агенције из члана 40. став 2. овог закона на веб сајту министарства надлежног за послове финансија (члан 42. став 1.). Наведеним чланом је прописано које податке захтев за враћање имовине мора да садржи и доказе који се прилажу уз захтев у оригиналу или овереној фотокопији. Одредбом члана 43. наведеног закона је прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацити се као неуредан (став 1.); да лице чији је захтев одбачен у смислу става 1. овог члана има право да нови захтев поднесе до истека рока из члана 42. став 1. овог закона (став 2.).

Уставни суд Републике Србије је у својој одлуци број Уж. 8195/2014 од 03.11.2016. године, оценио да изостављање одредаба о томе да ће се подносилац захтева позвати да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, те упозорити да ће у противном његов захтев бити одбачен, не упућује на закључак да одредба члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, дозвољава одступање од општих правила о поступању органа са неуредним поднеском из системског закона. По схватању Уставног суда законска последица из наведеног члана Закона о враћању одузете имовине и обештећењу не може да наступи уколико подносилац захтева претходно није позван да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, и упозорен да ће у противном његов захтев бити одбачен. Поред наведене оцене, Уставни суд је у одлуци број Уж. 638/2011 од 11.07.2014. године, изразио становиште да иако се посебним законом могу увести специфичности којима се одступа од општих правила управног поступка, таквим решењима се не може угрозити положај једне странке у поступку и тиме довести у питање остварење заштите њених права у поступку,

односно уводити неједнако поступање према странкама у поступку.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и правна схватања из наведених одлука Уставног суда Републике Србије, која су општеобавезујућа према одредбама члана 166. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, бр. 98/06) и члана 7. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07...103/15) Управни суд налази да је тужени орган оспореним закључком повредио правила поступка на штету тужиље А.А.. По оцени Управног суда, управни органи су дужни да поступају по Закону о општем управном поступку када у управним стварима решавају о правима и обавезама неког лица, при чему се странкама мора омогућити да што лакше остваре и заштите своја права и правне интересе тако што ће орган позвати подносиоца да отклони недостатке који спречавају поступање по поднеску и одредити подносиоцу рок у ком је дужан да то учини. Како је оспореним закључком одбачен захтев тужиље А.А. за враћање одузете имовине, односно обештећење, као неуредан из разлога наведених у образложењу тог закључка, а да орган тужилу није претходно позвао да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року уз упозорење да ће у противном захтев бити одбачен сагласно члану 58. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, то је по схватању овог суда оспореним закључком повређен закон на штету тужиље А.А..

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног закључка без одржавања усмене расправе.

Налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиље, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим да су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.12.2017. године, 4 У. 10226/15

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП